

σταθμό, έφριξε ένα θλέμμα άπορίας στην περιέργη αυτή γυναίκα, μιά δέν τόλμησε νά πη τίποτε, μόνο σήκωσε τό κασκέτό του μέ σεβασμό.

—'Άκουσε! ψιθύρισε σέ λίγο ο μίστερ Τόθει, σκουπίζοντας τό ιδρωμένο άπο άγωνία μέτωπό του. Θά σού δώσω μιά λίρα... όσο άν θέλεις...άλλα φύγε, πριν φθάσουμε στή θίλλα!

—Δέν γίνεται αυτό! άποκρίθηκε ο άγνωστος μέ άπάθεια. Θάρρω μαζύ σου.

Τό περίεργο ζεύγος δέν άντάλλαξε πειά λέξι, ώπου έφθασαν στή θίλλα. Έκει, ο μίστερ Τόθει, άναγκάστηκε νά συστήσῃ τόν σύντροφό του ώς ξεαδέλφη του στον κ. Ντάουνινγκ, ο όποιος κύτταξε κατάπληκτος την περιέργη αυτή γυναίκα.

—Χαίρω πολύ! είπε ο οικοδεσπότης μέ καταφανή δυσανεκία. Πώς είπατε τό όνομα της ξεαδέλφης σας;

—'Αμέλια! τράυλισε ο 'Εδουαρδς κοκκινίζοντας.

—Μεγάλη τιμή μου, μίς 'Αμέλια! έπανελάθε ο κ. Ντάουνινγκ άβλώνοντας τό χέρι του.

Η 'Αμέλια άρπαξε τό χέρι του οικοδεσπότη και τό έσφιξε τόσο δυνατά, πού ο άτυχη Ντάμερ γλίστασε άπό τόν πόνο. 'Εκείνη τί στιγμή, ή Μπέλλα κατέχτηκε τρεχάτη τις σκάλες. Τά όρρασε! μαγουλά της έβγαλαν λίγο πού κόκκινα, όταν χαίρεθηκε τόν μίστερ Τόθει. Κατόνιν άπλωσε τό χέρι της στην μίς 'Αμέλια. Μά αυτή, άρπαξε ή Μπέλλα στην άγκαλιά της, την φίλησε και κάτι της ψιθύρισε στό αυτί.

—Ω! φώναξε ή Μπέλλα γαρούμενη. Οί φίλοι του μίστερ Τόθει είνε και δικοί μας φίλοι. 'Ελάτε, μίς 'Αμέλια, νά σας δείξω τό δωμάτιό σας.

Λέγοντας τά λόγια αυτά, ή Μπέλλα άρπαξε άπό τό χέρι της δέξθεν ξεσδέλφη και τρεχάτοι ανέβηκαν τις σκάλες. Τά εύθυμο γέλια τους άκούγοντουσαν ακόμα, καθώς ο κ. Ντάουνινγκ συνόδευσε τόν σασσιτόμένο 'Εδουαρδ στο δωμάτιό του. Μά όταν μετά μισή ώρα κατέβηκε στό σαλόνι ο μίστερ Τόθει, στάθηκε κατάπληκτος στό κατώφλι. 'Εκει μπροστά του, έσπλωμένοι άναπαυτικά σέ μιά μεγάλη πολυθρόνα, θρισκόταν ή άγνωστη του τραίνου, ντυμένη μέ κομψό άνδρικό κοστούμι. Δίπλα του καθόταν ο κ. Ντάουνινγκ και συζητούσε μαζύ του μέ μεγάλη οικειότητα. Λίγο παρέκει, ή Μπέλλα παρakoυλοθούσε μέ ένδιαφέρον την άφήγημα του νέου.

—'Άλλό! μίστερ Τόθει! φώναξε εύθυμα ο άγνωστος. Καλά τά καταφέραμε, έ;

—Σασσιτόμενος ο μίστερ Τόθει στεκόταν άκίνητος, μίς ξερόνας τί νά σκεφθί.

—'Αγαπήτη μου 'Εδουαρδ, είπε ο οικοδεσπότης, ποτέ δέν νουαταζόμουν πώς σε σένα θά χρωστούσα την έπιστροφή του...άσάτου υιού μου! Πριν άπό δυό χρόνια, αυτό τό παληταίο, έφυγε άπό τό σπίτι μου και πήγε κι' έννε ήθοποιός. Κατάφερες νά μου τόν φέρης πίσω μέ τέστσι τρόπο, πού δέν μπόρεσα νά του κλείσω την πόρτα, ήμέρας πού είνε σήμερα... Περασμένα-εξαπαμένα!... Πήγαμε τώρα, φίλε μου, μέ την Μπέλλα, νά σού δείξω τό σπίτι και τί σέρεις παρα. Και άμα θαρρεθίτε νά μιλάτε γιά άνθη, φατμάκια πώς θά θρής...καένα άλλο θέμα, πού ένδιαφέρον, νά συζητήσετε...—Καλή έπιτυχία! φώναξε ο άσωτος υιός, καθώς ή Μπέλλα άπομακρυνόταν μέ τόν μίστερ Τόθει.

Τό ίδιο θράδυ, στό Χριστουγεννιάτικο τραπέζι γινότουσαν οι άρραβώνες της Μπέλλας και του μίστερ Τόθει.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΔΟΥΚΑΤΑ

Ο αυτοκράτορ της Αυστρίας 'Ιωσήφ Β' έταξείδευε κάποτε ίνκόγνωτο στην 'Ιταλία. Κοντά σ' ένα χωριουδάκι όμως, έσπασε ξαφνικά ένας τροχός του άμαξιού του. 'Επήγε τότε σ' ένα ουδερά και τόν παρακάλεσε νά του τόν διορθώση.

—Δέν μπορώ, άφεντικό, άπάντησεν ο ουδεράς. Σήμερα είνε Κυριακή και τό παιδί πού τραβάει τό φουερό λείπει...—Θά τραβήξω εγώ τό φουερό, είπεν ο αυτοκράτορ.

—Τότε γίνεται ή δουλειά.

Πράγματι ο αυτοκράτορ άρχισε νά τραβάη τό φουερό κι' ο τροχος διορθώθηκε.

—'Εξη δεκάρες θά μου δώσης, άφεντικό, γιά τόν κόπο μου, είπτε τότε ο ουδεράς.

Ο αυτοκράτορ όμως του έδωσε έξι χρυσά δουκάτα. Μά ο ουδεράς δέν ήθελε νά τά πάρη.

—'Εξη δεκάρες, άφεντικό, κάνει ο κόπος μου, έξη δεκάρες θέλω, έπέμεινε.

—'Αθροπέ μου, κράτησε τά λεπτά πού σού δίνω. Ο αυτοκράτορ της Αυστρίας μόνο σού χρυσά νομίσματα πληρώνει! του είπεν ο 'Ιωσήφ.

—Τότε λοιπόν, Μεγαλειότατε, πού άπάντησεν ο ουδεράς, πάρε και σύ τό ένα δουκάτο γιά τόν κόπο σου, πού τραβούσες τό φουερό.

Κι' έδωσε στον 'Ιωσήφ τό ένα δουκάτο!

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Χασάν 'Αγάς κι' ή μονοκνία του. Πώς την έμπεταλλεύονταν όσοι πηγαίναν στην Προύσσα. Τό ψέμμα του προμηχευτή. 'Δέν τό πιστεύω, μέ ξαναπές το'. Ο πονεψύχος 'Εμιν έφεντης κι' ή έγνοιες του κόσμου. Γιατί δέν τόν έννοιαζε γιά τις δικές του έγνοιες, κλπ.

Ο Χασάν 'Αγάς ήταν ένας ήσυχος και καλός άνθρωπος, κατά τά άλλα. Είχεν όμως μιά αδυναμία, μιά μονοκνία. 'Αγνωστος πώς, είχε σχηματίσει την έμνονη ιδέα πώς τό όνομά του είχε φθάσει ως την Πόλη, ότι εκεί γινόταν πολλές λόγος γι' αυτόν και την ιδέα αυτή ήταν άδύνατο νά του την ξεκούλληση ζανείς άπό τό μυαλό. Μ' αυτήν κομπάν και μ' αυτήν έπιποθε...—Ο Χασάν 'Αγάς καθόταν στην Προύσσα. Και κάθε φορά πού κανέναν ταξιδιώτη έφτανε εκεί άπό την Πόλη, ο Χασάν 'Αγάς δέν τόν άφηνε νά πάη στό χάνι. Τόν έλαιανε στό σπίτι του, τόν φιλοξενούσε λαμπρά και άφορ' ο ξένος έτρωγε και έβιβε, ο Χασάν 'Αγάς τόν ρωτούσε :

—Γιά πές μου τώρα, άδελφέ μου, τί λένε γιά μένα στην Πόλη ;—Σιγά-σιγά οι ταξιδιώτες τόν έβιθαν. Κατάλαβαν την αδυναμία του και την έμπεταλλεύονταν όσως μπορούσαν καλύτερα. 'Όταν έφταναν στην Προύσσα, τραβούσαν όλοιαία στό κανάτι του. 'Ετρωγαν, έβιπαν και, όταν ο Χασάν 'Αγάς τούς ρωτούσε τί έλεγαν γι' αυτόν στην Πόλη, τού άράδειζαν ένα σωφό ψευτιά : Πώς γύρω άπό τό όνομά του γινόταν εκεί πολλές λόγος, πώς και ο Σέγ-ούλ- 'Ισλάμης είχε μιλήσει μιά μέρα γι' αυτόν και πώς καθόλου άπίθανο νά τόν καλύτεσε μιά μέρα ο Βεζύρης γονά του.

Κάποτε λοιπόν ένας πραγματευτής έπρόκειτο νά πάη άπό την Πόλη στην Προύσσα. Και ένας γνωστός του, γιά νά τόν έπιστηρήσει, τού είπε γιά τόν Χασάν 'Αγά :

—Σάν πάς στην Προύσσα, μή νοιάζεσαι διόλου, ούτε γιά φαί, ούτε γιά ύπνο. Πήγαμε ίσα στό κανάτι του Χασάν 'Αγά. Πές του όσες ψευτιές θέλεις και θά τάχει όλα !...—Ο ξένος ήγνε πράγματι στού Χασάν 'Αγά και ο Χασάν τόν φιλοξένωσε. Και άφορ' ο ξένος έταγε και ήμπε, ο Χασάν 'Αγάς τόν ρώτησε, σάφονα μέ τη συνήθειά του :

—Τώρα, γιά πές μου, άδελφέ μου... Τί λένε γιά μένα στην Πόλη ;...—Ο ξένος άρχισε νά του λέγη πώς γύρω άπό τό όνομά του γινόταν εκεί πολλές λόγος, πώς τούτο... πώς εκείνο... Στο τέλος, γιά νά ενθαρμύση περισσότερο τόν Χασάν 'Αγά, τού είπε :

—Και νά σού πω, Χασάν 'Αγά... Θαρρώ πού στό παλάτι άποφασίσαν νά σε φωνάζουν και νά σού δώσουν ένα μεγάλο άξίωμα...—Τί άξίωμα ; ρώτησε ο Χασάν 'Αγάς, και τά μάτια του άστραψαν. Λέγε, άδελφέ μου, γιά τό όνομα του Θεού... Τί άξίωμα ;

—Ο ξένος κόμπιασε. Δέν είχεν ίσ' όνει τοι τί άξίωμα νά δώση στον Χασάν 'Αγά. 'Εξωφανα όμως κάτι τού ήφηε στό νού.

—Βεζύρη θά σε ζάνουν, Χασάν 'Αγά !...—Τί είπες ; Έκανε ο Χασάν 'Αγάς, και άναπήδησε. Για ξαναπές το, Βεζύρη, είπες ;

—Ναι, Βεζύρη !...—Ο Χασάν 'Αγάς έμεινε γιά λίγο σολλοισμένος. Χωρίς άλλο, τού φανόταν πολύ μεγάλο τό άξίωμα πού τού έδινε ο ξένος του. 'Επειτα ζήτησε τόν ξένο στό μάτια χαμογελώντας και τού είπε :

—Νά σού πω, φίλε μου... 'Εγώ αυτό πού μου λές, δέν τό πιστεύω. Μά, μέ ενθαρμύσει τόσο πολύ... τόσο πολύ νά τό άκούω... Για ξαναπές τό άλλο μιά φορά !...—Ο 'Εμιν έφεντης ήταν πολύ πονόφρονος άνθρωπος. Πάντοτε σολλογίζονταν τόν κόσμο, τά βίαιά του, τις λίγες του. Καθόνταν στενοχωρημένος, άναστεινάς, φροσός, ξαναφροσός κι' επανελάμβανε :

—Τί θά γίνουν, βρε παιδί μου, αυτού του κόσμου ή δουλειές !...—Μιά μέρα κάποιος πήγε νά τόν επισκεψεί. Μίλησαν γιά διάφορα πράγματα, μιά ο ξένος παρατηρήσεν στο τέλος πώς ο 'Εμιν έφεντης ήταν πολύ, μιά πάρα πολύ, στενοχωρημένος και σκεπτικός. Δέν κρατιέθηκε γιά τόν ρώτησε :

—Δέν μου λές, τί έστις, 'Εμιν έφεντη ; Στενοχωρημένος είσαι και σκεπτικός. Τί σκεπτικός και γιατί στενοχωρείσαι ;

—Τί σκεπτικός ; Έκανε ο 'Εμιν έφεντης. Σκεπτικός τί θά γίνουν όλον αυτού του κόσμου πού βλέπεις ή δουλειές !...—Ο ξένος παραξενεύτηκε.

—'Εμιν έφεντη, τού είπε. Δέν σκεπτικός καλύτερα τις δικές σου δουλειές... Ή μήπως δέν έστις καμιά δική σου ύπόθεσι, γιά νά στενοχωρηθής ;

—'Αν έχω δική μου ; Έκανε ο 'Εμιν έφεντης. Και πώς δέν έχω ; Μά, ξαίρεις, την έχω δώσει στό...διεπύγρο έγώ !...—

